

Zielono-błękitna infrastruktura

– studium przypadków na przykładzie miasta Pekin

Praca wykonana przez studentów kierunku Gospodarka Przestrzenna Uniwersytetu Wrocławskiego w ramach wizyty badawczej w Pekinie, zrealizowanej w ramach międzynarodowego programu PROM NAWA, we współpracy z Tsinghua University

Park olimpijski

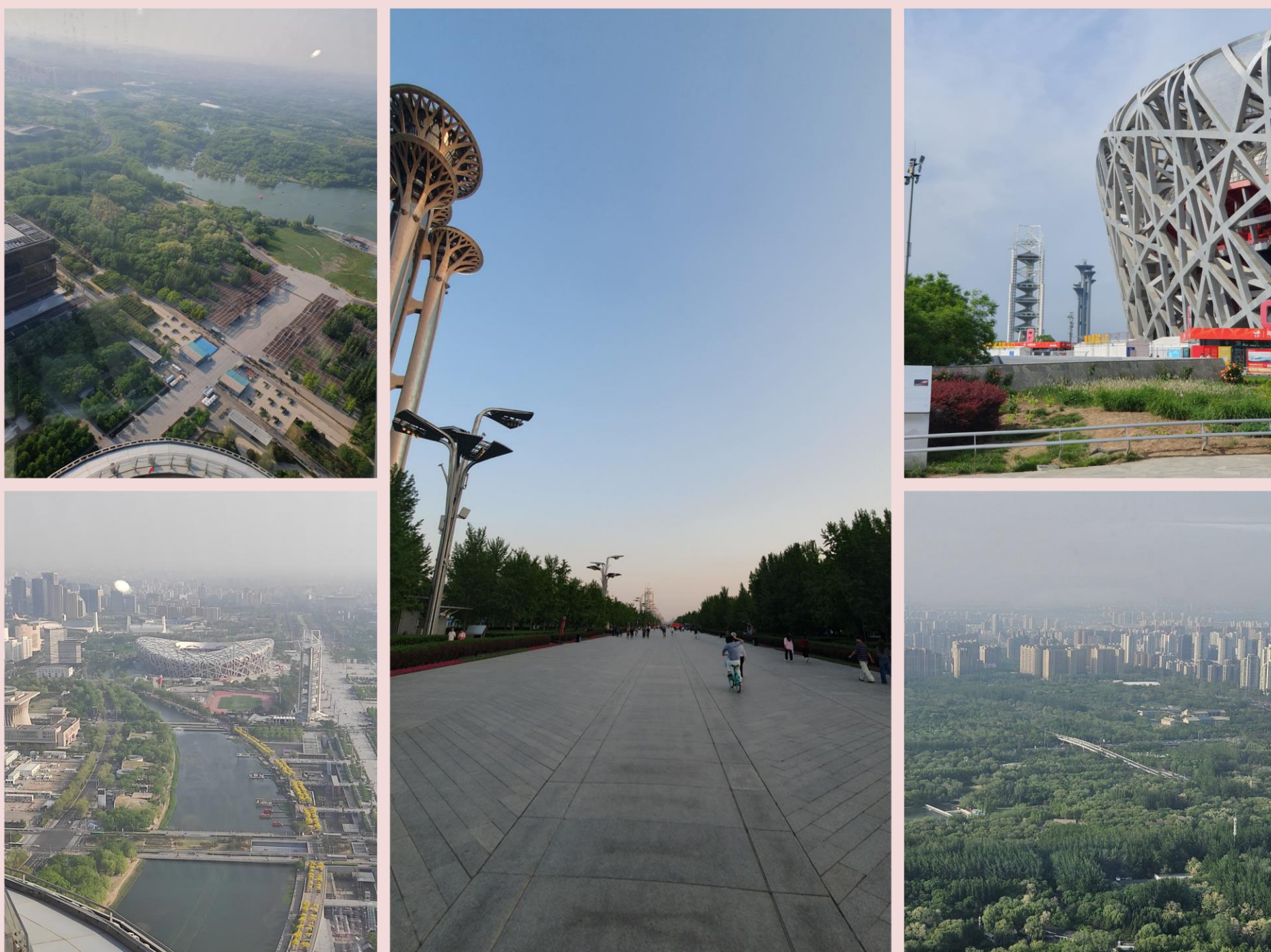
Lokalizacja i historia

Pekiński Park Olimpijski położony jest w północnej części dzielnicy Chaoyang i zajmuje imponującą powierzchnię ponad 11 km². Cały kompleks wybudowano w celu organizacji Letnich Igrzysk Olimpijskich w 2008 roku. Od tego czasu Park Olimpijski stał się symbolem nowoczesności i rozwoju miasta, ale też przedłużeniem wielowiekowej osi urbanistycznej stolicy, która biegnie przez Zakazane Miasto, dzieląc Pekin na dwie połowy, aż po nowo utworzony las – stanowiący zarówno dźwięczenie tej osi urbanistycznej jak i zielony klin wprowadzający zieleń pomiędzy gęstą zabudową. W 2022 roku ponownie pełnił funkcję areny podczas Zimowych Igrzysk Olimpijskich.

Zieleń

Park Olimpijski jest największym sztucznie zaprojektowanym obszarem leśnym w tej części Pekinu. Zróżnicowany drzewostan, w tym lokalne gatunki, tworzy zieloną barierę ograniczającą hałas i pochłaniającą zanieczyszczenia. Park działa jak ogromny zielony klin, który wnika w gęsto zabudowaną tkankę miejską, poprawiając przepływ świeżego powietrza oraz dzięki dużej powierzchni zieleni i zbiorników wodnych obniża temperaturę powietrza w gorących miesiącach ograniczając efekt miejskiej wyspy ciepła. Zieleń zaprojektowano w sposób różnorodny: od starannie strzyżonych szpalerów w strefie stadionów po bardziej naturalny, krajobrazowy charakter lasu i sztucznych wzgórz w północnej części.

System wodny

Centralnym aspektem zielono-błękitnej infrastruktury parku jest rozbudowany system wodny na który składają się sztuczne jeziora i kanały o łącznej długości prawie 3 km rozprowadzają wodę na terenie całego parku. System ten od północy połączony jest z wyznaczającą północną granicę parku rzeką, która zasila go wodą w czasie niskich opadów. W czasie deszczu park zbiera wodę, która powoli przesącza się do zbiorników jednocześnie ulegając filtracji przez glebę i rosnącą przy brzegach roślinność hydrofitową. Linie brzegowe zaprojektowano z myślą o różnorodności biologicznej. Zbiorniki ukształtowane są w taki sposób aby jak najbardziej przypominać kształtem naturalny układ rzek i jak najbardziej spowolnić spływ wody. Przy kanałach i stawach rozmieszczono platformy widokowe, kładki oraz miejsca do rekreacji blisko wody.

Układ przestrzenny i architektura

Park Olimpijski został zaplanowany wzdłuż szerokiego bulwaru – przedłużenia historycznej osi Pekinu – który prowadzi przez strefę stadionów aż do rozległego kompleksu leśnego. Wzdłuż bulwaru ulokowane są ikoniczne obiekty, takie jak Stadion Narodowy „Ptasie Gniazdo”, Narodowe Centrum Pływackie „Kostka Wodna”, Narodowa Arena Gimnastyczna, wieża widokowa Olympic Tower oraz liczne centra konferencyjne, obiekty kultury i muzea. Bulwar kończy się na brzegu największego ze zbiorników parku, od tego punktu krajobraz z monumentalnego zmienia się w parkowo-leśny.

Rekreacja i symbolika

Dziś Park Olimpijski to przede wszystkim popularne miejsce codziennego wypoczynku mieszkańców i jedna z największych otwartych przestrzeni rekreacyjnych w Pekinie. Odbywają się tu różnego rodzaju wydarzenia takie jak koncerty, wystawy i festiwale. Obiekty sportowe często służą jako przestrzeń eventowe i wystawowe, a rozległe tereny zielone i wodne stały się miejscem spacerów i spotkań rodzinnych.